

Franciszek Blachnicki (ur. 24 marca 1921 roku w Rybniku, zm. 27 lutego 1987 roku w Carlsbergu w Republice Federalnej Niemiec) – polski ksiądz katolicki, wykładowca Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, organizator Krucjaty Wstrzemięźliwości, założyciel Ruchu Światło-Życie, twórca Krucjaty Wyzwolenia Człowieka i Chrześcijańskiej Służby Wyzwolenia Narodów, więzień obozów koncentracyjnych, prześladowany przez Służbę Bezpieczeństwa PRL, Czcigodny Sługa Boży Kościoła katolickiego, założyciel wspólnot życia konsekrowanego: Instytutu Niepokalanej Matki Kościoła, Wspólnoty Chrystusa Sługi oraz Unii Kapłanów Chrystusa Sługi. Urodził się na Górnym Śląsku w rodzinie wielodzietnej, uczył się w Orzeszu i w Tarnowskich Górach. Walczył w kampanii wrześniowej, aresztowany przez Gestapo znalazł się w niewoli niemieckiej, z której zbiegł. Organizował oddziały partyzanckie na rodzinnej ziemi. Po ponownym aresztowaniu został wysłany do obozu koncentracyjnego Auschwitz. Skazany przez sądy III Rzeszy na karę śmierci. Oczekując na wykonanie kary, przeżył nawrócenie. Był więziony w różnych obozach i podobozach hitlerowskiego aparatu przemocy aż do uwolnienia przez wojska amerykańskie w styczniu 1945 roku. Powrócił na Śląsk i wstąpił do Śląskiego Seminarium Duchownego w Krakowie. Wyświęcony na prezbitera w 1950 roku zaangażował się nie tylko w obowiązki wikariuszowskie wynikające z przydzielenia go do parafii, ale także w życie diecezji i organizację wspólnot religijnych. W latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych zaangażowany w propagowanie i wprowadzanie w życie ustaleń Soboru Watykańskiego II oraz w realizację reformy liturgicznej Pawła VI. Równolegle organizuje tzw. ruch oazowy. Był poddawany inwigilacji i represjom ze strony aparatu bezpieczeństwa PRL; ścigany listem gończym musiał uciekać z kraju. Zmarł na emigracji. Ostatecznie oczyszczony z zarzutów w 1992 roku. Spoczywa w kościele pw. Dobrego Pasterza w Krościenku nad Dunajcem.